

Det følger af straffelovens bestemmelser om ungdomssanktionen, at længstetiden for ophold i døgninstitutionen eller godkendt opholdssted er 1 år og 6 måneder, heraf højst 12 måneder i en sikret afdeling på en døgninstitution for børn og unge.

Det fremgår videre af Socialministeriets vejledning om ungdomssanktion og Rigsadvokatens meddelelse om behandling af sager om unge, at der ikke er noget til hinder for, at de sociale myndigheder indstiller, at en ungdomssanktion indledes på en almindelig døgninstitution i stedet for en sikret institution. Det kan f.eks. være relevant i tilfælde, hvor den unge i forbindelse med anbringelse i varetægtsurrogat har været anbragt i en sikret institution og dér har gennemgået en socialpædagogisk observation, der viser, at den unge ikke har behov for at være i en sikret afdeling.

Endvidere er der med de nugældende ordninger muligheder for, at der efter en konkret vurdering af den unge kan fastsættes et kortere ophold på en sikret institution. En dom til ungdomssanktion kan f.eks. være udformet, således at den unge skal tage ophold i en sikret afdeling i indtil 2 måneder. Det er herefter kommunen, som inden for de rammer, som følger af dommen, fastsætter længden af opholdet. Hvis det eksempelvis efter en måned viser sig, at den unge ikke har behov for at være i en sikret afdeling, kan kommunen bestemme, at den unge kan fortsætte sin ungdomssanktion i et åbent døgntilbud.

Regeringen finder ikke, at den gældende maksimumsgrænse på 12 måneders ophold i en sikret institution bør ændres. Baggrunden herfor er, at ungdomssanktionen alene finder anvendelse ved grovere personfarlig kriminalitet, f.eks. vold, røveri og voldtægt, eller mere omfattende berigelseskriminalitet, brugstyveri eller hærværk. Her er således tale om unge, der har et massivt behov for en struktureret behandling, og i enkelte tilfælde kan der være behov for at bestemme, at den unge skal tage ophold i en sikret institution i længere tid end 2 måneder.

Kl. 11.40

Regeringen er enig i, at indholdet i ungdomssanktionen løbende bør kvalitetsudvikles. Socialministeriet har da også ydet støtte til så vel metodeudviklingsprojekter som efteruddannelse inden for feltet.

Det er endvidere af afgørende betydning, at elementerne i en handleplan i forhold til en ung, der er dømt til en ungdomssanktion, motiverer

den unge til forandring f.eks. gennem relevante tilbud om beskæftigelse og uddannelse. Handleplanens indhold bør derfor have en detaljeringsgrad, som den unge kan forholde sig til.

Anbringelsen i institutionerne og den socialpædagogiske indsats medfører dog ofte tilegnelse af nye kompetencer og afdækning af nye behov, hvilket der skal tages hensyn til gennem en løbende revision af planen.

Behovet for kontinuitet har gennem de senere år været trukket frem, også i forbindelse med indsatsen over for unge kriminelle. Socialministeriet har i den forbindelse i august 2004 skrevet til alle landets kommuner m.fl. vedrørende en afdækning af disse unges netværk. Formålet hermed er at finde en voksen, som kan anses for egnet til ulønnet at støtte barnet eller den unge.

For så vidt angår finansieringen af ungdomssanktionen, kan jeg oplyse, at kommunen finansierer opholdet i de sikrede afdelinger objektivt. Det vil sige, at alle kommuner deler samtlige udgifter til sikrede institutioner, uanset hvor mange pladser den enkelte kommune har benyttet. Derimod finansierer de enkelte kommuner selv udgifterne til døgninstitutionerne, efter hvor mange pladser den enkelte kommune benytter.

De hidtidige erfaringer viser, at finansiering af de forskellige institutioner generelt ingen indflydelse har på kommunernes benyttelse af henholdsvis sikrede institutioner og døgninstitutioner. Det er endvidere regeringens holdning, at kommunerne ikke bør kunne fraskrive sig et ansvar for den unges udvikling, heller ikke finansielt.

I relation til spørgsmålet om magtanvendelse over for børn og unge kan jeg oplyse, at Socialministeriet for tiden er ved at revidere magtanvendelsesbekendtgørelsen. Det er hensigten bl.a. at tydeliggøre regelsættet på en række punkter. Socialministeriet har imidlertid ikke aktuelt fundet behov for en lovændring på området.

Det er vigtigt at undgå, at unge kommer ind i en kriminel løbebane. Det er samtidig regeringens opfattelse, at der allerede i dag er iværksat en lang række hensigtsmæssige tiltag for at undgå, at børn og unge kommer ind i en kriminel løbebane, og der gøres således en stor indsats for at tilgodese formålet med beslutningsforslaget.

På den baggrund og af de grunde, jeg har nævnt ovenfor, kan regeringen ikke støtte det fremsatte beslutningsforslag.